

Matka si schovávala mapku, kterou jsem po sobě jednou nechala, když jsem utíkala z domova. Je na ní přerušovaná čára spojující náš dům s benzinkou Gulf. Křížkem je na ní vyznačen dámský záchod a nad ním je napsáno „já“.

Dokud jsem ovšem v patnácti neutekla z domu doopravdy, netušila jsem jednu věc – nikdo kvůli mně nebude organizovat žádnou pátrací akci. Usoudili, že ať mám namířeno kamkoli, určitě to tam bude lepší než v Leechfieldu. Byla jsem ze sedmé generace Texasanů původem z Tennessee a předtím z Irska. Takže mým dědictvím bylo cosi, co spisovatel Harry Crews kdysi nazval velkou tradicí psaní: „Když máš co, tak to napiš.“ Celé generace mých předků přivazovaly nádobí na volské hřbety a táhly na západ. Ukázalo se, že v mém případě je nemožné „utéct“ ve smyslu, v jakém to dělají ostatní američtí pubertáči. Jakýkoli přesun se v rodině považoval za pokrok.

Občas, když se naši hádali v kuchyni, jsme se s Lecí domlouvaly, že si najdeme nějakou chatrč na pláži a tam budeme žít. Sedávaly jsme se zkríženýma nohama pod modrou bavlněnou dekou, svítily si baterkou a parodovaly jejich hádky. „Klapka: Rodinná hádka po padesáté,“ řekla Lecia a pleskla pažemi o sebe, jako když aligátor sklapne čelisti, jako by ta hádka v kuchyni byla jen dalším záběrem v jednom dlouhém filmu. Uměla si posvítit baterkou zespodu na bradu a vtáhnout tváře tak, že jí oči potemněly a lícní kosti ostře vystoupily, podobně jako mamince. Dovedla také napodobovat její občasný severský přízvuk, který v její řeči vyplouval na povrch ve stresu, nebo když byla pod vlivem. Představte si Katharine Hepburnovou, kdyby se nakazila přednesem evangelického kazatele: *Kéž by býval Bůh, ať už je jakýkoli, udeřil bleskem do mého auta, než jsem přejela most do týhle prokletý východotexaský prdele.* Někdy jenom brečela a to pak znělo Leciino napodobování obzvlášť krutě: *Není žádná naděje, není žádná naděje,*

opakovala melodramaticky jako Gloria Swansonová, zápěstí obou rukou jako přibitá na čele.

Já jsem vždycky hrála tátu, což nevyžadovalo velkou myšlenkovou námahu, protože většinou mlčel nebo ho bylo sotva slyšet. Jediné, co uměl zařvat zřetelně, bylo: *Polib mi prdel!* Někdy své invektivy seřadil do souvislých pokynů každému, koho máma zrovna poctila svým vztekem: Řekni jim, ať ti políběj prdel. „Oni“ byli třeba lidé z bernáku nebo prodejci biblí, kteří nám klepali na dveře, aby nás obraceli na víru. Doporučení „*ať ti políběj prdel*“ jste od něj mohli čekat spolehlivě. (Dodnes mám občas pocit, že mám v hlavě skluzavku a hláška „polib mi prdel“ po ní sjíždí. Dá se použít na úžasnou spoustu situací.)

Občas jsme zaslechly, jak se něco rozbilo nebo jak někdo spadl na linoleum, a to jsme se pak v pyžamu letěly podívat, kdo čím hodil nebo kdo vytuhl. Pakliže byli naši aspoň částečně při vědomí, hnali nás zpátky do ložnice. „Mazejte zpátky do postele. Tohle vás nemusí zajímat,“ říkal táta a máti na nás ukázala a řekla: „Takhle se mnou před dětma mluvit nebudeš!“ Jednou jsem zaslechla, jak se táta s řevem vzbudil – máma mu nejspíš vyklopila na hlavu sklenici s vodkou, načež vyskočila a utíkala k zadním dveřím. Vběhly jsme do kuchyně právě ve chvíli, kdy ji táhl zpátky ke dřezu, kde systematicky naplnil tři sklenice vodou a vylil jí je na hlavu. To byla jedna z mála nocí, která skončila tím, že se oba smáli. Dostali dokonce tak dobrou náladu, že nás vzali do autokina na *Noc s leguánem* a při filmu se tulili na předním sedadle.

Jednou takhle prohádali další noc, já po ránu vyšla ze dveří před dům a sousedi u svých popelnic a sekaček mi na jednu připadali až nemožně bláhoví. Jak se vůbec můžou denně věnovat takovým činnostem? Někdy jsem měla pocit, že je náš dům rozdělený stejně jako ten, ve kterém bydlel strýček Lee a Annie. Nebo mi připadalo, že ho pohledy sousedů provrtaly skrz naskrz a zdi jsou prohnílé jako strom sežraný kůrovcem. Nikdy jsem se nezbavila pomyšlení, že se na nás

sousedé ráno po nočních hádkách rodičů dívají posměšně. Nevím, jestli to z mé strany byla předvídavost, nebo paranoia. Když nějaká dáma vrazila v obchodě do našeho vozíku, stávalo se, že mámu pozvala na kávu k sobě domů skoro bezděčně, dřív než jí došlo, jaké martyrium by z toho bylo. Pak si od pohledu viditelně oddychla, když máti odmítla. A také jsem si všimla, že když šla něčí máma zaklepat na dveře, aby si popovídala, nikdy nezaklepala na ty naše. Zbožnější rodiny ani nedovolovaly svým dětem, aby k nám zašly na dvorek.

Pánbů ví, že to nebyla jen maminčina chyba. I táta dokázal vyděsit lidi k smrti. Byly dny, kdy chodil celý napružený, jen se poprat. Když jsme například jednou čekali ve frontě, abychom zaplatili benzín, dal pěští mladému řidiči dodávky od Coca-Coly, který řekl, že ve Vietnamu nemáme co pohledávat.

I Lecia a já jsme se při každé příležitosti chovaly jako divošky. V pouhých dvanácti letech dokázala Lecia seřezat každého sousedovic kluka pod patnáct. Co se mě týče, pamatuju si, jak stojím za strouhou na našem dvoře a spílám Carol Sharpové za to, že mi rozbila nos. Měla jsem krev na nových žlutých opalovačkách, takových těch, co se zavazují na ramenou a na stehnech mají manžety. Nebylo mi víc než šest, ale nadávala jsem jí do blbejch malejch kurev. Její máma stála na zápraží, hrozila mi smetákem a syčela na mě, že mi z úst lezou hadi a štíři, a já jí odsekla, že na to seru. Dle následné tátovy rady pro případ konfliktu jsem pak častěji ječela na sousedky, ať mi políbí moji růžovoučkou prdel, a vzápětí jsem mizela do domu, než mě stačily chytit a seřezat.

Ke konci léta roku 1962 se za soumraku z bahnitých ramen řeky a odvodňovacích struh zvedali komáři. Děti dostávaly spavou nemoc, jak jsme přezdívali encefalitidě. Marvalene Seesacqueová se probírala z kómatu po půl roce a zůstala napůl praštěná polenem, tak jsme tomu aspoň říkali. Jiné děti neměly ani takové štěstí a už se nikdy neprobudily a matka nafotila na přední stranu novin řadu pohřebních fotek s malými rakvemi. Leechfieldský odbor veřejných prací vypravil

do města rozprašovací nákladňák, aby vražedná komáří hejna vyhubil. Každý večer se ploužil po ulici a zanechával za sebou dlouhý mrak DDT vycházející z hadice o průměru jídelního talíře. Toho léta jsme často na závěr dne hráli takovou hru, že jsme nasedli na kola a vyrazili na závod v pomalosti za komářím vozem.

Závod v pomalosti je soutěž pro Leechfield jako stvořená. Vyhraje ten, kdo dojede poslední. Může to vypadat jednoduše, pokud ovšem nejedete na jednostopém kole. Když příliš zpomalíte, můžete přepadnout. Musíte šlapat právě tak rychle, abyste zůstali vzpřímeně sedět, ale ne zas tak rychle, abyste někoho předjeli. K tomu si přičtete vlhký bílý jedovatý mrak z výfuku, který vám zahálí celé zpoceně tělo a plicemi vám projede sladce bolavý plamen. Právě takové hry máme nejradši – soutěže, ve kterých vítězové začnou zvracet a omdlévat. Právě takhle si pamatuju Tommyho Sharpa, jak zvrací do příkopu před plovárnou. Shirley Carterová postavila své červené kolo značky Schwinn na stojánek právě včas, hned nato omdlela a ztuhla jako kámen na kraji cesty, takže museli zavolat matku Lyle Petitové, která pracovala jako zdravotní sestra. Ta Shirley foukala do tváře a nakonec ji postavila na nohy. Nepatřila jsem mezi vítěze. Stála jsem spolu s dalšími dětmi a sledovala, jak její modrá tvář pomalu růžoví, když na mě zavolala maminka.

Všechny děti zvedly hlavu. Máma nás nevolala nikdy. Od doby, kdy jí pan Sharp řekl, ať si ksakru odpustí pít pivo a zároveň mě kojit na zápraží, prakticky ani nevycházela před dům. „Ty bys viděl zlo i ve vidlici stromu, prdolo starej,“ vyjela na něj prý tenkrát. Od té doby vynášel smetí táta a to on nás taky volal k večeři. Když děti zaslechly mámin hlas, všechny tak trochu ztuhly, jako když stádo antilop v dokumentárním filmu o Africe zvedne hlavy od napajedla, jakmile ucítí lva.